

Vrbovský farník

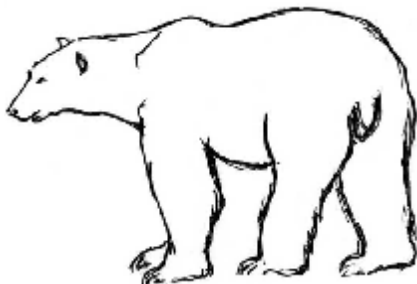
mesačník farnosti Vrbov – ročník II. – číslo 12/2008

Šarkaniáda a iné aktivity

Polárny medveď

Vymyslel som si príbeh. Buďte prosím zhovievavý, je to môj prvý vymyslený príbeh.

Je o malom chlapcovi Borisovi. Prišiel do tohto sveta s očakávaním hojnosti lásky, ako sem prichádzajú všetky deti. Niektoré dospejú a jazero lásky, v ktorom pláva koráb ich života im pripadá normálne. Iné skáču v pastelových gumáčikoch do každej mláky, lebo sa tým pýtajú, prečo je lásky okolo nich len občas. Ako je len zopár mlákových ostrovčekov vetrom zvlnenej vody uprostred mora asfaltu nevšímavosti a všednej rutinnej starostlivosti. A sú aj také deti, čo sa po narodení ocitnú v púšti všelijakých ústavov, kde sa ich pre istotu personál ani nedotýka, a nemojká s nimi, lebo aj oni sú len ľudia a riziko vzťahu lásky, ktorá pri zmene adresy bolí, je veľké. Boris vyrastal uprostred rozpraskaných panelákov na hranici druhej skupiny. Mamka ho mala rada, ale musela do práce. Otec chodil z práce neskoro a buď bol neznesiteľne milučký a chcel sa s Borisom rozprávať a objímať o druhej v noci, alebo bol nadurdený. Vtedy Boris necítil tú zvláštnu chemickú vôňu z jeho úst. Asi to tak má byť. Aj iné deti z jeho jaslí a škôlky žili podobne. Zmierili sa s tým. Ale Boris sa nechcel. Nechcel chodiť kradnúť tetám kuchárkam buchty z kuchyne, keď sa na chvíľu spolu zhromaždili pred škôlkou a kývali hlavami a z úst im išli modravé obláčiky z bielych tyčíniek s ohníkom bez plamienkov na ich konci. Nechcel si skrývať do vrecúška s papučkami obľúbené hračky, aby sa doma mal s čím hrať.

„Prečo plačeš?“ – so záujmom sa ho spýtala raz starenka, keď sa šiel hrať poobede medzi hrdzavé preliezačky ich sídliska. Nebol uprostred ostatných detí v modrých tepláčkoch s vreckom na pravom líčku dupy. Ešte jej to nechcel prezradiť, ale utíšiť jej pekným pohľadom sa nechal. Bola tam aj na druhý deň. Mala čas. Rozprávala mu o ďalekých kútoch jeho vlasti. Ale najviac sa mu páčilo to, že videla veľkých bielych medveďov. Zo začiatku jej neveril. Ubehlo niekoľko mesiacov a Boris sa tešil na každé rozprávanie sa babenkou. Už sa k nej nebál pritúliť. Voňala jemnejšie ako jeho mama. A mala biele vlasy. A vždy čosi sladké. Jej buchty boli iné, ako kradli jeho kamaráti. Až sa jej raz priznal. Prečo vtedy

plakal. V škôlke sa mu snívало, že je na záchode. Tak veľmi sa mu chcelo cikať. Ten záchod bol krásne čistý, s farebnými kachličkami. Voňal za lúkou. Boris si zdvihol poklop aj dosku, ako ho naučili a ... zobudil sa s mokrým pyžamkom. Pani učiteľka ho vtedy vybila palicou. Preto plakal. Starenka sa usmiala. Povedala, že v tej krajine, kde žijú biele medvede a je veľa snehu po celý rok, je buď deň, alebo noc. Iba jeden deň a jedna noc v roku. Boris tomu veľmi neveril, ale že si ho občas pritúlila, tak uveril. A počas tej dlhočiznej noci, aby ľuďom nebolo smutno, Pán Boh dal ľuďom darček. Boris ešte nikdy nepočul také meno, ale starenka mu nechcela povedať, kto má také meno. Len že ho má každý človek v srdci a občas sa s ním rozpráva. Konečne Boris vedel, ako sa volá ten, s kým sa občas osamote rozprával, keď nemohol večer spať. A tento Pán Boh obdaril ľudí z krajiny s jednou nocou a dňom v roku, krásnym nočným svetlom. Tajomným, ako vlasy mamy ale rozťahnutým pomedzi studené hviezdy. Žiariacim nádhernými farbami, krajšími, ako sú farby dúhy, ktorú videl niekedy z okna ich šiesteho poschodia. Lebo toto svetlo sa hýbalo. Švihalo oblohou. Tvorilo veľké ohnuté oblúky. Modrofialové svetlo prechádzajúce do oranžového či až žltého. Kto ho uzrie, môže si niečo priať a Pán Boh mu to splní. „A babka Aňa, možno to svetlo vidieť aj u nás?“ „Veľmi zriedkavo Borisko, veľmi zriedkavo.“ Ja som ho raz ako dieťa uzrela. Ak by si ho náhodou uzrel, praj si, aby ťa už nikto nemusel biť kvôli mokrému pyžamku. A splní sa ti to.“ „Môžem si priať čokoľvek?“ „Môžeš, len nech je to pekné a nech po tom ozaj túžiš.“

Tú noc vyzeral Boris širokými očami na hviezdnu oblohu. Bol apríl a hviezdy sa veselo jagali. Aby nezaspal, a aby bol pripravený, premýšľal, čo by si mal priať. Aby ho ktosi nosil v náručí. Aby mu pred spaním natriasol vankúšik a prikryl nohy. Aby mal na stole voňavučkú polievku. Pyžamo rovnakej farby hore a dole. Nie zakaždým iné. A župan s medvedíkom. Oči, čo by sa mu dlho dívali do jeho očí. Aby si vedel zapamätať ich farbu. Dľaň, čo by mu podržala čelo, keď mu je zle a vracia. Skrinku plnú hračiek.

Zobudil sa na čudný hrmot. Rýchlo pritlačil noštek na sklo. Bola tam. Tajomná žiara. Dotýkala sa zeme a hore sa preplietala pomedzi hviezdy ako vlasy jeho mamy. Mala modrú, fialovú až oranžovú farbu. Občas sa v tej žiare objavili žlté hviezdičky. Prskali, ako prská ich hračkársky tank v škôlke, keď ním rýchlo jazdí po koberci. Vpredu má taký guľomet s prskacím kamienkom čo sa šúcha po točiacom sa drsnom koliesku.

Mesto sa ponorilo do slávnostnej tmy. Všetky lampy a okná náhle zhasli, aby mohol Boris lepšie vidieť ten svetelný stĺp siahajúci po nebesia. Boris ani nedýchal. Rýchlo si spomenul na svoje priania. Lebo aj iní chceli vidieť tú nádheru. K tej nezvyčajnej žiare sa ponáhľali veľké autá. Niektoré od nedočakavosti blikali majáčikmi. Dobré, že požiarnici v noci nespia, môžu sa prvý ísť pozrieť na tú nádheru. Aj oni asi snívajú o nových autách. Len jedno bolo Borisovi ľúto. Všetko si želal ako si predsavzal, len si zabudol priať, aby starká Aňa ostala stále s ním. Lebo o pár dní jeho a uplakanú mamu rýchlo naložili do veľkého autobusu. Otca odvtedy nevidel. Mamka vravela, že ostal v práci. Ale tak čudne sa pri tom pozerala do boku. Nič si nesmel zobrať. Len jednu drobnú sošku od babičky Aňki sa mu podarilo skryť. Bola to soška chlapčeka, alebo dievčatka, ale zvláštne bolo, že mala na chrbte krídla a okolo hlavy zlatý krúžok. Akoby prstienok z mamkinej ruky. Bola pekná. To jediné mu pripomínalo starkú z lavičky pred ich domom. Ani ju už nevidel. Lebo po čase v novom mestečku, kde mali spolu len maličkú studenú izbičku začal kašľať. Všetko ho bolelo. Naložili ho do sanitky potom videl veľikánske lietadlo. Poznal ho z knižky v materskej škole. To ale bolo zelenohnedé s červenými iskričkami na krídlach. Toto bolo strieborné, ako lyžička na čaj. Zrazu rozumel iba mame. Všetci hovorili cudzou rečou. To mu Aňa nepovedala. Nosili ho na rukách. Mal krásnu bielu posteľ a na bielom stolíku s kolieskami veľa plyšových hračiek. Cez veľké okná videl dole park. A v diaľke vysokánske domiská. Vypadali mu vlásky. Ale aspoň lepšie cítil na svojej hlave veľké teplé ruky ľudí okolo neho. Krásne tety v bielom ho brali na ruky, keď sa išiel najesť. Alebo na záchod. Podobal sa tomu z jeho sna. Tety voňali ako jabĺčka. Stále sa na neho usmievali, ale oči mali lesklé a veľké. Niekedy si dali dole biele šatky z tváre a on sa tešil, ako sa na neho usmievajú. Keď to zazrel veľký ujo s bielou bradou, vtedy sa na nich mračil. Ináč bol ale veľmi milý. Boris túžil pokvákať ho za tú bradu, čo mu neposlušne trčala spoza bielej šatky. Aby mu urobili radosť, tak si znova pred Borisom zakryli ústa. Keď mu prišlo zle, mamka mu držala čelo svojou dlaňou. Bola stále s ním. Znova k nemu vliezla pod perinu a pritúlila si ho. Ešte nikdy ho tak často nebozkala. Ona si nemusela zakrývať ústa. Asi, že je jeho mamka. Voňala tak jemne, nie ako keď sa vracala z práce. Aj ruky mala zrazu jemnejšie. Aby mu nebolo smutno, že len jemu občas pichnú zvláštne priesvitnú hadičku do ruky, aj ona mala na ruke ihlu, do ktorej jej dávali podobnú hadičku. Bola v nej

taká bublinka, v ktorej kvapkala vodička, čo mu dávali do ruky. Potichu s mamou súťažil, komu skôr ostane prázdna fľaša, z ktorej išla hadička. Často to bola remíza. Mamka už neplakala. Bola vždy usmiata, keď prišlo veľa ľudí v bielom do ich izbičky. Trochu vyzerali, ako tie biele medvede babky Ani. Mamka nemusela variť ani upratovať. Asi preto im stále vravela: „Vďaka za všetko.“ A oni sa naučili odpovedať tak, že tomu Boris rozumel. „Niet za čo.“ Smiešne to vyslovovali. Babuška neklamala. Nielen preto, že na farebnom obraze v jeho izbe sa striedali rozprávky a v jednej videl aj bielych medvedov. Lebo raz večer, keď Boris zaspal, uvidel ešte krajšiu žiaru, ako tú spred roka na kraji ich mesta. Uvidel toho, s ktorým sa večer, keď nemohol zaspáť občas rozprával. Vedel, ako sa volá, lebo mu to povedala babuška Aňa. Aj ona bola pri ňom. Bol krásny, a žiaril krajšie, ako všetky svetlá a farby, čo dovtedy videl. Sedel pri Borisovi v loďke plviacej sa oceánom lásky. Žiara mu splnila sen...

Advent je časom čakania. Svet v ktorom žijeme je taký, aký ho chceme vidieť. Ale pomaly plynie svojim časom. Stále nový a nový ľudia ho okrášľujú a obnovujú. Človek sa náporu bežiacich rokov nedokáže vzoprieť. Ak prestane plávať v rieke času a nahradí ju riekou lásky, prestane sa báť ústia tej rieky. Lebo každá rieka ústi do svojho mora. Nevie do akého ústia rieka času, v ktorej hekticky veslujeme, a občas ani nemáme istotu, či proti prúdu, alebo po prúde. No rieka lásky ústi do mora lásky. Akosi tak približne je definovaný ten, čo príde v podobe Dieťaťa na Vianoce medzi nás. Skrášlime si advent láskou ku všetkému a všetkým v našom plynutí časom a stretnutie s Dieťaťom bude ozajstné. Nielen zvykové a tradičné...

Andrej Legutký

Najväčšie nebezpečenstvo, ktoré by v ľudstve mohlo vyvolať hrôzu, nie je vonkajšia katastrofa..., ale strata životnej radosti. Bez tejto radosti zo života, tohoto prekypovania túžby po živote, neexistuje silný náboženský život, ale len únava a priemernosť.

(T.de Chardin)

Ježiš - tesárov syn

Prišiel do svojej vlasti a učil ich v synagóge. Oni sa divili a hovorili: "Skade má tento takú múdrosť a zázračnú moc?"

Vari to nie je tesárov syn? Nevola sa jeho matka Mária a jeho bratia Jakub a Jozef,

Šimon a Júda? A nie sú u nás všetky jeho sestry? Skadeže má toto všetko?" A pohoršovali sa na ňom. Ale Ježiš im povedal: "Proroka si všade uctia, len nie v jeho vlasti a v jeho dome." A pre ich neveru tam neurobil veľa zázrakov. (*Mt 13, 54-58*)

Porekadlo: "Nik nie je prorokom vo svojej vlasti" sa azda ani nedá lepšie ilustrovať než týmto príbehom! Doslova počujete, ako si ľudia z Nazareta, Ježišovho rodiska, hovoria medzi sebou: "Kto si myslí, že je? Obyčajný syn tesára, a tu ho máme: chce nás poučovať!" Natol'ko si zvykli na Ježiša ako na svojho suseda, že už nie sú schopní pozerat' sa naňho inak. Poznajú ho ako dobrého chlapca, ktorý si ctil a miloval svojich rodičov a nikdy nikomu nepovedal krivého slova. Toto poznanie im však zabránilo vidieť za hranicu všednosti, a tak im ani na um nezišlo, či v Ježišovi nie je čosi viac ako len dobrá výchova a dobrá povaha. A tak Nazaretčania premeškali vynikajúcu príležitosť. Viete si predstaviť tú Ježišovu túžbu požeňať obzvlášť týchto ľudí - svojich starých priateľov a susedov a možno aj členov svojej širokej rodiny? Aký smútok mu muselo spôsobiť odmietnutie!

Dostať sa do podobnej situácie nie je ťažké. Možno sme boli vychovaní v ovzduší viery, chodili sme každú nedeľu na omšu a každý večer sme sa modlili. Možno sme si na Ježišovu prítomnosť zvykli ako na samozrejmosť a pomaličky zabúdame, že má zvrchovanú moc a je Boh. Možno ho považujeme za dobrého človeka či priateľa. Avšak on je zároveň Boží Syn, prisľúbený Mesiáš a Pán neba i zeme. Áno, Ježiš chce, aby sme verili, že je naším priateľom a bratom; ale zároveň chce, aby sme mu každý deň, každú chvíľu dovolili vládnuť nad nami ako Kráľovi kráľov a Pánovi pánov. Ako Boh nám dal schopnosť odpúšťať našim nepriateľom, oslobodil nás od hriechu, uzdravil naše zranenia a premenil naše zmýšľanie a konanie.

Nepremeškajme v živote chvíľu, keď nás navštívi Ježiš. Spoznajme ho ako Pána, ktorého Boh nad všetko povýšil (*Flp 2, 9*). Venujme čas čítaniu Písma, nech Božie slovo prenikne našu myseľ i srdce. Ak poprosíme Ducha Svätého, aby nás učil o Ježišovi ako Pánovi, určite tak urobí. Nebuďme ako Nazaretčania, ktorí odmietli uveriť v Krista. Využime jeho prítomnosť a ďakujme Bohu, že je s nami a nikdy nás neopustí.

www.boziemilosrdenstvo.sk

Mobil

Naša stredná generácia o mobilných telefónoch v detstve ani nesnívala, o tej staršej ani nehovoriac. Rodičom sme nehlásili pravidelne súradnice na ktorých sa nachádzame, a napriek tomu boli spokojní. Rande sme si dohodli lístočkom podaným pod lavicou namiesto SMS, väčšinu vecí sme sa snažili vybaviť osobným kontaktom. Akonáhle sa však mobily v našom živote objavili, stali sa jeho neoddeliteľnou súčasťou.

To, že so sebou nosíme čoraz menší prístroj, ktorým môžeme komunikovať kedykoľvek a kdekoľvek, má svoje veľké výhody. Platíme však za to dosť veľkú daň v podobe zmien nášho zmýšľania a správania. Všetko chceme vybaviť hneď a okamžite a ide nás rozhodiť od zlosti, ak to nevychádza. Zvoniaci telefón akoby sa stal najvyššou prioritou, ktorej sa musí všetko podriaďovať. Dnes sa telefón neštítíme používať ani tam, kde by sme ho podľa slušnosti používať nemali. A tu je kameň úrazu.

Aj keď si myslím, že ten najväčší boom, kedy sa mobil používal v každej situácii, za každých okolností a na každom mieste je už za nami, predsa je potrebné, a to nielen deťom, ale aj dospelým pripomínať, aký zmysel má mobilný telefón a hlavne kedy a kde ho môžeme používať.

Väčšina z nás pokladá za elementárnu slušnosť vypnutie mobilu na takých miestach ako je kino, divadlo, pracovná porada, pohreb, svadba... Za najnevhodnejší priestor na používanie mobilu považujem kostol. Občas nastane situácia, že si niekto nedopatrením zabudne vypnúť mobil a práve

vtedy mu zazvoní. Horšie je to v prípade, keď si ten mobil nevypína zámerné a pravidelne, pretože počas svätej omše čaká „dôležitý telefonát“. Uvedomujem si, že taký prípad môže nastať, ale je naozaj veľmi výnimočný a v dobe, keď mobil neexistoval žiadna „dôležitá“ situácia, ktorá by sa musela riešiť počas svätej omše nikdy nenastala. V každom prípade hlasité zvonenie vyruší nielen majiteľa telefónu, ale aj jeho okolie.

Ešte horší je pohľad na deti a tínedžerov, ktorí bez najmenšieho zaváhania vytiahnu v kostole, počas svätej omše, svoje mobily a hrajú hry, posielajú si SMS – správy, alebo si dokonca prezvávajú. Na upozornenia svojho okolia v lepšom prípade nereagujú, v tom horšom sa správajú veľmi arogantne a dokážu sa „pustiť“ do človeka, ktorý ich upozornil spôsobom nehodným dieťaťa, resp. mladého človeka. Kostol je predsa miestom, na ktorom by mal každý človek – dospelý aj dieťa prejavíť patričnú úctu. V modernej mobilnej ére by sa vypnutie mobilu pri vstupe do kostola nemalo považovať len za prejav úcty voči Bohu, ale aj za základné pravidlo slušnosti voči svojmu okoliu.

Je v poriadku, ak dieťa dostane od svojich rodičov mobil určený na to, aby mohli byť neustále v kontakte, ale je zároveň povinnosťou rodičov dohliadať na to, či dieťa mobil využíva len na to, na čo je určený a správnym spôsobom, na miestach, na ktorých ho je možné využívať bez toho aby bolo akýmkoľvek spôsobom vyrušované bezprostredné okolie. Ak dospelí nebudú rešpektovať pravidlá slušného správania pri mobilnej komunikácii, nebudú ich rešpektovať ani deti. A najlepšou výchovnou metódou ako naučiť deti robiť to, čo je správne, je príklad rodičov a všetkých dospelých, ktorí s nimi prichádzajú akýmkoľvek spôsobom do styku.

A. Dlužořová

Oznamujeme všetkým záujemcom o odber časopisu Vrbovský farník v roku 2009, aby vyplnenú prihlášku, ktorú nájdú na stolíku pri vchode do kostola vyplnili a vhodili do drevenej schránky v kostole.

Program sv. omši na december 2008

Dátum	Čas	Úmysel	Lektor
1.12	18:00	zos. Agnesa a Ján Nastálek	Miriám Zummerová
2.12	7:00	zos. Milan Džadoň	
3.12	18:00	zos. Katarína a František Dlugoš	Birmovanci
4.12	18:00	zos. Anna a Matej Vernarský	Mirka Knapíková
5.12	18:00	zos. Katarína, Dominik, Ján	Zuzana Kisková
6.12	8:00	zos. Anna, Andrej, Jozef, Štefan	
7.12	8:00	zos. Tomáš, Genovéfa a Jozef Žemba	Martina Bodová, Katarína Bodyová
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci
8.12	7:00	zos. Peter a Jozef Hrebeňár	
	18:00	za veriacich farnosti	Mária Hrebeňárová
9.12	7:00	zos. Mária a Ján Paugsch	
10.12	18:00	zos. Mária a Štefan Zummer	Birmovanci
11.12	18:00	zos. Emília a Ján Leščinský	Alžbeta Hrebeňárová
12.12	18:00	zos. Štefan, Mária, Štefan Humeník	Monika Hrebeňárová
13.12	8:00	zos. Štefan a Jaroslav Švarc	
14.12	8:00	na úmysel celebranta	Eva Hrebeňárová Ľudmila Vanečková
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci
15.12	18:00	zos. Pavol Chlebový	Adrián Hrebeňár
16.12	7:00	za zdravie Anny Pirožekovej	
17.12	18:00	zos. Štefan Humeník - výročná	Birmovanci
18.12	18:00	zos. František Pirožek	Lucia Hrebeňárová
19.12	18:00	zos. Milan Pirožek	Tomáš Faltin
20.12	8:00	zos. Mária a Karol Jankura	
21.12	8:00	zos. Eva Jankurová	Júlia Hrebeňárová Ľudmila Vanečková
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci

22.12	18:00	zos. Alžbeta a František	Mária Knapíková
23.12	7:00	zos. Jozef Zajac	
24.12	16:30	za deti a mládež	Nikola Balážová
25.12	0:00	na úmysel	Martina Bodyová Ľudmila Vanečková
	10:00	za veriacich farnosti	Katarína Bodyová Júlia Hrebeňárová
26.12	8:00	za Božiu pomoc pre Milana	Mirka Knapíková
	10:00	na úmysel celebranta	
27.12	8:00	zos. Helena a Jozef Čížik	
28.12	8:00	za zdravie a Božie požehnanie pre rodinu Anny	Marcela Hrebeňárová Lucia Hrebeňárová
	10:00	za veriacich farnosti	Birmovanci
29.12	18:00	zos. Stanislav Pitorák	Mária Hrebeňárová
30.12	7:00	zos. Jozef Sýkorský	
31.12	17:00	za zdravie a Božie požehnanie pre Jána	
1.1	8:00	na úmysel celebranta	
	10:00	za veriacich farnosti	
2.1	18:00	za jednotu a pokoj vo farnosti – ukončenie modlitby deviatnika	
3.1	8:00	zos. Paula a Ján Zemčák	
4.1	8:00	za zdravie a Božie požehnanie kňaza Jozefa Sobčáka	
	10:00	za veriacich farnosti	
5.1	18:00	zos. Mária a Ján Jankura č. 263	
6.1	8:00	za veriacich farnosti Važec	
	10:00	za veriacich farnosti	
7.1	18:00	za živých členov ruže sv. Terezky	
8.1	18:00	za zosnulých členov ruže sv. Terezky	
9.1	18:00	zos. Mária a Juraj Matia	

Deviatnik k Božskému Srdcu za obnovu viery a jednoty farnosti Vrbov

„O Božej láske vieme, že je všemohúca, že môže všetko urobiť, čo chce.“ To je jedna z myšlienok prvého dňa deväťdňovej pobožnosti k Božskému Srdcu. Je to aj dôvod prečo sme sa rozhodli zlomiť nejednotu vo farnosti práve modlitbou ročného nepretržitého deviatnika k Božskému Srdcu.

Viditeľným znakom nepretržitého reťazca modlitieb je putovný obraz Božského Srdca, ktorý sa predáva vždy nasledujúcemu modliacemu sa spolu veriacemu. Každý sa modlí doma, v súkromí, podľa vlastného uváženia text z JKS alebo aj iný. Na pamiatku účasti v modlitbovom reťazci každý dostane spomienkový obrázok Božského Srdca.

V mesiaci december budú v deviatniku pokračovať:

39. Mária Hrebeňárová	136	6.12.2008
40. Júlia Hrebeňárová	78	15.12.2008
41. Katarína Hrebeňárová	136	24.12.2008

Ďakujem všetkým, ktorí sa doteraz pripojili k modlitbe a teším sa na jej ovocie.

Vaša JUDITA

Z histórie: Obecný úrad – budova

Uplynulo mnoho rokov, kým bola postavená terajšia budova Obecného úradu. Cez dlhé stáročia sa mestská rada schádzala v richtárovom dome, kde bola umiestnená aj skriňa na písomnosti. Voľby sa často konali aj v kostole.

Posledná tretina 18. storočia sa v Rakúsko-Uhorsku vyznačovala čulým stavebným ruchom. Vrbovčania v liste administrácii spišských miest z roku 1779 píše, že sa už tri roka snažia o povolenie postaviť vlastný mestský dom, ale neúspešne. V liste uvádzajú, že majú pripravený stavebný materiál, ako aj finančné prostriedky vo výške 800 zlatých. Nakoniec administrácia dala súhlas a odporučila pri stavbe využiť domácich majstrov a murárov. Výstavba trvala dlhé roky a bola ukončená v roku 1805. Budova prešla niekoľkými úpravami.

Celá budova je podpivničená klenbami. Suterén slúžil na uskladnenie paliva, ale aj ľadu na chladenie piva. Okrem kancelárskych miestností bola vybudovaná veľká sála, ktorej honosnosť dodával veľký luster, zrkadlá, balkón a javisko. Sála slúžila na zhromažďovanie občanov, kultúrne podujatia, oslavy, divadelné predstavenia. V časocho keď nebola televízia, boli obľúbené najmä vianočné programy detí a žiakov školy pre rodičov. Spoločenské organizácie organizovali tanečné zábavy, maškarné plesy. Na veľmi vysokej úrovni boli divadelné predstavenia, v sále sa premietali filmy.

V dolnej časti stavby boli ustajňovacie priestory pre plemenný dobytok. Potrebné krmivo bolo uskladnené vo veľkej stodole. Tieto priestory boli v neskoršom období prebudované na miestnosti, v ktorých sídlil poštový úrad, bol tam byt, obchody. Vo dvore bola aj kolkáreň, kde majitelia oviec – bačovia vydávali syr.

V decembri 1958 vtedajší bubeník Ján Vdovjak oznámil, že sa lúči so svojim bubnom. Začal vysielat' miestny rozhlas.

24. marca 1970 bola daná do užívania nová obradná miestnosť. Stará bola veľmi malá a kapacitne nevyhovujúca. V tomto období bolo zavedené aj ústredné kúrenie.

Dňa 17. februára 1999 o 0:30 hod. vznikol požiar, príčinou ktorého bol zamurovaný povalový nosný trám v komíne ústredného kúrenia. Vďaka upozorneniu občanov, ktorí sa vracali domov z fašiangového posedenia,

vd'aka rýchlemu zásahu sa oheň nerozšíril na ďalšiu časť budovy, ani na susedné domy. Požiar narobil škody takmer za dva milióny korún. Poškodená bola sála a jej zariadenie, ako aj vedľajšia miestnosť. Následkom požiaru bola prevedená rozsiahla rekonštrukcia celej budovy. Značná časť prác bola urobená svojpomocne, čím sa v značnej miere znížili náklady na rekonštrukciu.

Budova Obecného úradu v dnešnej podobe je reprezentačnou budovou obce, načo môžeme byť právom hrdí.

*Jozef Žemba
kronikár obce*

Prečo ľudia kričia

Jedného dňa položil učiteľ svojim žiakom otázku: „Prečo ľudia kričia, keď sú nahnevaní?“ „Kričia, lebo sa dajú obrat' o pokoj,“ odpovedal jeden z nich. „Prečo však kričia aj vtedy, keď s nimi súhlasíme?“ opýtal sa učiteľ znovu. „Nuž, kričia preto, aby sme ich počuli,“ znela odpoveď druhého učenika.

Ale majster sa pýtal ďalej: „Takže sa nedá hovoriť potichu?“ Nasledovalo množstvo rozmanitých odpovedí, ale ani jedna z nich učiteľa nepresvedčila. Vtedy zvolal: „Viete, prečo kričíme na ľudí, keď sme nahnevaní? Je to preto, lebo keď sa dvaja ľudia na seba hnevajú, ich srdcia sa od seba príliš vzdialia. Ak sa chcú navzájom počuť, musia na seba kričať. Čím sú nahnevanejší, tým viacej silnejšie na seba musia kričať, aby sa počuli. A čo sa stane keď sa dvaja do seba zaľúbia? Nekričia, ale hovoria veľmi potichu. Vzdialenosť medzi nimi je veľmi malá. Niekedy sú ich srdcia tak blízko, že si šepkajú. A keď je láska najintenzívnejšia, ani nehovoria. Stačí, keď sa na seba pozerajú. Ich srdcia sa vedia dorozumieť. To sa deje medzi dvomi ľuďmi, ktorí sa ľúbia.“

Na záver učiteľ povedal: „Keď sa s niekým rozprávate, nedopust' te, aby sa vaše srdcia od seba vzdialili. Nehovorte slová, ktoré by ich mohli ešte viac oddialiť, pretože potom príde deň, kedy už vzdialenosť bude taká veľká, že nenájdu cestu späť.“

www.tukan.sk

Kresby najmenších

Z víkendového stretnutia birmovancov

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133
e-mail: dlugosa@gmail.com

Imprimatur udelil Mons. Prof. ThDr. František Tondra,
dňa 15.12.2006, pod číslom 26/2006

Zaregistrované na Ministerstve kultúry SR dňa 6.12.2006,
pod číslom RP 242/2006

Odborný konzultant: Mgr. Ing. Andrej Legutký

Šéfredaktor: Mgr. Ing. Alžbeta Dlugošová

Redakčná rada: Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová

Tlač: vlastná – december 2008

Počet výtlačkov: 150